

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดจำนวนเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองเป็นการทั่วไป
พ.ศ. ๒๕๕๙

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๙
เป็นปีที่ ๗๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดจำนวนเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองเป็นการทั่วไป

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ และมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดจำนวนเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองเป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๙”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จำนวนเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองเป็นการทั่วไป ซึ่งสูงกว่าที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง เป็นจำนวนดังต่อไปนี้

(๑) ตั้งแต่วันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นจำนวนสิบล้านบาท

(๒) ตั้งแต่วันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ ถึงวันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ เป็นจำนวนสิบล้านบาท

(๓) ตั้งแต่วันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ ถึงวันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นจำนวนสิบล้านบาท

(๔) ตั้งแต่วันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ ถึงวันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็นจำนวน
ห้าล้านบาท

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่ภาวะเศรษฐกิจ ระบบการเงิน และสถาบันการเงินของประเทศยังคงมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง และเพื่อเป็นการเสริมสร้างความมั่นคง และความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และระบบสถาบันการเงินในภาพรวม ตลอดจนเสริมสร้างความเชื่อมั่น แก่ผู้ฝากเงินและประชาชนต่อระบบสถาบันการเงินของประเทศ สมควรกำหนดจำนวนเงินฝากที่ได้รับ การคุ้มครองเป็นการทั่วไป ซึ่งเป็นการกำหนดจำนวนเงินสูงกว่าที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้